<u>Prima ta clipă după moarte !</u> 13-21.02.2017

În timp ce rudele şi prietenii plănuiesc ceremonia de înmormântare, hotărându-se asupra sicriului, a locului de înmormântare, a celor care te vor purta spre locul de veci, tu vei fi mai viu decât ai fost vreodată. Fie vei fi cu Dumnezeu şi cu îngerii Săi, şi cu miliardele de răscumpăraţi, fie vei fi într-o stare de vină inimaginabilă şi abandon total al vreunei umbre de speranţe.
Între aceste două stări nu există una de mijloc.
Ele sunt două extreme:ori numai bucurie, ori numai amărăciune.

-„O, mă rog ca măcar acum rudele să mă vadă unde sunt, şi ce soartă am, şi ei măcar să se pocăiască, spune cel ce nu mai are nici o scăpare."

Cuvintele acestea, ştiu, pe unii îi va bucura, iar pe alţii îi va tulbura. Nu vrem să ne spui astfel de cuvinte, mai bine spune-ne ceva frumos. Mă rog Domnului să mă ajute să descriu cerul atât de frumos, încât toţi să vă doriţi să mergeţi în cer.
De asemenea, încerc sa descriu iadul atât de real, încât să nu vrem nici noi, nici urmaşii noştri să ne ducem acolo, ci să facem diferenţa acum şi aici, când încă se mai poate schimba ceva.

Moartea, duşmanul nostru, poate deveni prietenul nostru atunci când Dumnezeu va face ultima strigare.

Tu, la ce te aştepţi să trăieşti în prima ta clipă după moarte?!

<u>Încercări de a arunca o privire dincolo de cortină:</u>

Oricât de dureroasă ar fi plecarea noastră de pe pământ, oricâtă nevoie ar avea copiii lăsaţi în urmă, sau părinţii, fiecare persoană trebuie să înfrunte această realitate de una singură. Prietenii şi familia ne pot însoţi până în dreptul cortinei, de acolo înainte, trebuie să trecem singuri.
Cineva spunea că în faţa morţii suntem ca o găină înaintea unei cobre, paralizaţi de frică. Indiferent ce vom spune sau gândi, el, duşmanul va fi acolo.

Moartea omului îşi are cauza în gradina din Eden. Acolo cei doi oameni nu au ascultat de Dumnezeu şi au atras *moartea lor spirituală*, adică despărţirea de Dumnezeu, dar şi *moartea fizică*, adică trupurile lor au început să se degradeze încet, încet, după care a survenit moartea. Dacă însă nu ar fi intervenit Dumnezeu, ei ar fi *murit veşnic*, al treilea şi cel mai grav fel de moarte.

Şeol în VT.:

1.Există o distincţie clară între locul de veci de la cimitir şi locul numit Şeol, locul unde sunt spiritele celor morţi. Isaia 14.9.

2. Este un loc al întunericului şi al umbrelor, un loc aparte de existenţa noastră de aici. Iov 25.6
3. Cel ce moare se duce la ai săi în Şeol. Geneza 49.33.
4. Deci Şeol este ţinutul celor plecaţi din această lume.

În VT. acest loc conţinea două locuri, unul bun şi altul rău. Cei răi şi cei neprihăniţi mergeau în Şeol. Daniel 12:2 ; Psalmi 49:13-15, Iov 24.19;Ps.9:17;16:10; 31:17; Ps.55:15.

Hades în NT.:

Primul exemplu este din *Luca 16:23-26*.

*Cel în cauză era pe deplin conştient imediat după moarte. Memoria, vorbirea, fericirea, durerea, toate le trăia, le experimenta.
Acolo va fi mereu o dorinţă crescândă şi o împlinire mereu descrescândă.

*Destinul etern al acestui om era irevocabil stabilit. Luca 16:26. Acum în timp ce vorbesc la căpătâiul acestui om plecat, el are o viaţă a lui, în fericire veşnică sau în chinuri veşnice.

*Acest om era deplin conştient că nu merita să fie în alt loc, decât acolo. Pentru el era drept ce i se întâmpla. Şi tâlharul de pe cruce a spus cam aceleaşi cuvinte, doar că timpul când le-a spus face diferenţa. Lumea umbrelor nu i-a micşorat starea de conştienţă, ci doar i-a mărit-o nespus.v.28

-el nu spune nimic cum că i s-ar fi făcut vreo nedreptate.

-el ştia exact ce ar fi trebuit să facă fraţii lui ca să evite o asemenea soartă – dacă se vor pocăi nu vor avea parte de o asemenea nenorocire.
Incredibil, omul acesta a devenit imendiat interesat de misiune.v.30

-bogatul ştia că păcatul neiertat conduce în mod logic la un astfel de loc de agonie. Şi pentru ca fraţii săi să scape de chin, trebuia să facă ceva încă de pe Pământ, ei cei vii care se aflau în locul unde se mai poate oferi iertarea.

-avea o percepţie clară, şi înţelegea foarte bine cum stau lucrurile acum.
Îşi da seama că prima urgenţă în viaţă este relaţia cu Dumnezeu, rezolvarea problemei veşniciei.
Poate că ne gândim că acest om ar fi preferat ca fraţii lui să vină cu el în Hades să-i ţină companie. *Dar nu*! El voia cu tot dinadinsul să nu-i mai vadă niciodată, şi aceasta spre binele lor.

Oh, dacă ar mai putea vorbi acum fratele sau sora, sau defunctul, cum v-ar mai îndemna să vă pocăiţi.v.31. El şi-ar fi dorit enorm ca familia să se pocăiască şi să nu i se alăture în iad. Oh, dacă el, şi nu fiul/fiica, mama/tata, ar fi fost în stare să vorbească la propria înmormântare.
*Bogatul nu era în iad, ci în Hades. Va veni o zi când Locuinţa Morţilor (Hadesul), va fi aruncat în iad. Apoc.20:14.
Hadesul nu este purgatoriul. Se crede că cei aflaţi în purgatoriu vor ieşi de acolo la un moment dat. Este definit de unii ca un loc de penitenţă, şi purificare de păcate. Se crede că omul poate sta şi milioane de ani în purgatoriu, dar de ieşit, iese până la urmă. Biblia nu învaţă nicăieri aşa ceva.

Slavă Domnului: purgatoriul nu este necesar dincolo. Iertarea şi împăcarea cu Dumnezeu se poate primi aici pe Pământ, dacă ne pocăim de păcatele noastre şi credem în jertfa de pe Cruce a Mântuitorului Hristos.
La un minut după moarte voi fi sau foarte fericit, sau foarte îngrozit. Şi va fi prea târziu ca să mai schimb ruta.

Moartea însă inspiră nu doar teroare, ci şi speranţă. Gen 3:22,23 ne spune cum au fost primii oameni izgoniţi din grădina din Eden. Scoaterea lor din acel loc nu a fost un act de cruzime, ci o dovadă a bunătăţii lui Dumnezeu.
Imaginaţi-vă cum căzuţi în păcat să fi mâncat şi din pomul vieţii şi astfel să trăiască veşnic în păcat. Nu ar mai fi fost nici o şansă petru ei. Imaginaţi-vă să trăim veşnic în păcat, fără posibilitatea izbăvirii. Ar fi fost osândiţi la o existenţă nenorocită.
Împiedicându-i să intre în starea de păcatoşi veşnici, Dumnezeu le-a dat în dar moartea, ca ieşire din această criză majoră, şi intrarea în minunata viaţă din cer.

Deşi la prima vedere moartea este cel mai mare duşman al omului, se va dovedi în final a fi cel mai bun prieten al său. Moartea sau răpirea ne duc în prezenţa Lui Dumnezeu.
Pavel se laudă cu moartea:1 Cor.3:21-23”fie moartea, fie lucrurile de acum..sunt ale noastre”. Când creştinii sunt persecutaţi pe Mapamond, li se ia multe lucruri: ---- avere, hrană, prieteni, sănătate, dar nu le putea lua darul morţii care avea să-i ducă în prezenţa lui Dumnezeu. Deşi păgânii le iau viaţa, Dumnezeu prin ei, fără ca ei să ştie, fac un dar acelor oameni – intrarea din belşug în Împ.lui Dumnezeu.

Gândiţi-vă cât de neputincioasă este moartea!
În loc să ne ia averile, ea ne duce în prezenţa „averilor veşnice”. În locul unei sănătăţi şubrede, moartea ne duce în prezenţa pomului vieţii care ne va vindeca. Apoc.22:2. Nu vă temeţi de moarte, căci iată ce Domnul Isus a spus în

Matei 10:28”am să vă spun de cine să vă temeţi”... de Acela care are puterea toată, adică de Dumnezeu să ne temem.
Evrei 2:14,15. Satan nu are putere asupra morţii în sensul că el determină ziua în care un credincios moare. Dar el foloseşte *frica* morţii pentru a-l ţine pe creştin captiv, incapabil de a se apropia de cortină plin de liniştea lăuntrică pe care o dă credinţa.

5 metafore despre cum este văzută moartea în NT.

Moartea în NT. este preschimbată dintr-un monstru într-un slujitor. Ceea ce, la prima vedere pare să ne ţină captivi, ne eliberează de fapt, ca să mergem în prezenţa Lui Dumnezeu.

A. O plecare. Luca 9:31. Domnul Isus, ca Moise a trecut prin propria sa Mare Roşie, conducându-i pe duşmani pe un drum fără ieşire, şi pregătindu-şi poporul să intre în Ţara promisă. Exodul Lui Isus este dovada că El poate să ne conducă în siguranţă de pe Pământ până în cer. El este Căpetenia şi desăvârşirea credinţei noastre. Ioan 13.36 ”tu nu poţi veni acum după Mine, dar mai târziu vei veni”.

Ilustraţie: o fetiţă a fost întrebată dacă se temea să meargă singură printr-un cimitir. Ea a răspuns:”nu, nu mi-e frică, casa mea este de cealaltă parte a cimitirului!” De ce să te temi dacă plecarea ta are ca ţintă o ţară cu mult mai bună?

B. Un somn odihnitor. Luca 8:52 ”fetiţa n-a murit, ci doarme”.
Ioan 11:11”Lazăr doarme”. Somnul nu se referă cum învaţă unii că sufletul după ce trece dincolo doarme, nu! Moise nu dormea, Ştefan spune:”Doamne Isuse, primeşte duhul meu”, nu a spus mormântului să-l primească (Fa.7.59). Tâlharul muribund descris în Luca 23:43”astăzi vei fi cu Mine în rai”: e răstălmăcit de unii cum că „*astăzi* îţi spun”, dar nu este adevărat şi sunt multe alte versete care susţin că omul trăieşte conştient după moarte. Filipeni 1:23; 2 Cor.5:8.
Somnul este folosit ca o ilustrare a morţii în NT.,pentru că trupul doarme până în ziua învierii, dar nu şi sufletul.

Somnul este o ilustrare a morţii, pentru că este un mijloc de reîntinerire (refacere). Abia aşteptăm un somn bun atunci când suntem extenuaţi şi ne-am făcut partea de muncă. Mai mult, nu ne temem că vom adormi, pentru că avem asigurarea că ne vom trezi în zori. Cartea Apocalipsa îi descrie pe cei ce urmează Fiara (Anticristul), ca pe aceia care „nu au odihnă nici zi nici noapte”. Apoc.14.11.. dar priviţi la v.13”ferice..ei se vor odihni de..”.
Psalmi 17:15”dar eu, în nevinovăţia mea voi vedea faţa Ta; cum mă voi trezi mă voi sătura de chipul Tău”.....în sfârşit odihna !

C. Un cort gata să cadă.2 Cor.5:1. Trupurile noastre sunt ca un cort în care locuieşte duhul nostru; aceasta este o structură temporară. Corturile se deteriorează în timp, şi adesea au nevoie de reparaţii. Un cort care se clatină şi scârţâie din încheieturi dă semnalul că va trebui să ne mutăm în curând.
Moartea ne ia din cort şi ne duce în palat. Ea ne face să schimbăm adresa de pe pământ cu cea din cer.
Aţi văzut poate oameni foarte entuziasmaţi că pleacă la munte cu cortul. Vine vremea când va trebui să lăsăm în urmă corturile noastre. Unii ne comportăm ca şi cum am vrea să trăim în aceste trupuri la nesfârşit, fără să ne dăm seama că aceste corturi stau gata să cadă. Un cort ne aminteşte că suntem doar pelerini pe acest pământ, în drum spre casa noastră indestructibilă.

D. O corabie gata de plecare. Filipeni 1:23; 2Tim.4:6 ”căci sunt gata de plecare”. Evrei 6:19,20 ”o ancoră a sufletului”.
În vremile străvechi exista un înainte mergător, care alerga înaintea vasului care trebuia să intre în port. Trebuia să sară de pe corabie, să înainteze cu greu prin apă, şi să ajungă cu siguranţă în port. Apoi trebuia să lege odgonul vasului de o stâncă de la ţărm. Înainte mergătorul nostru este Isus, şi El S-a dus înaintea noatră acolo, pregătindu-ne un loc cu El. De aceea ne putem îmbarca în siguranţă că Domnul Isus ne va conduce în port.

E.O casă veşnică. Domnul Isus ne aşteaptă în cer. Cerul se numeşte „acasă”, pentru că acela este locul căruia îi aparţinem de fapt. 2 Cor.5:6-8.
De ce să ne temem de moarte, dacă ea este calea către casa noastră adevărată?
Ap. Pavel se gândea cu bucurie la moarte. Motivul pentru care nu vedem moartea ca fiind cu mult mai bună este că ea ne *ia* de acasă, în loc să o vedem ca pe cea care *ne duce* acasă. A muri înseamnă a merge acasă în cer; a trăi înseamnă să exist într-o ţară străină, adică aici pe Pământ.

F.Tristeţe bună. 1 Cor 15:56. Moartea ca o albină ne înţeapă, dar după aceea nu mai are nici o putere. Pentru că Isus a îndepărtat boldul morţii, moartea poate cel mult să ne sperie, nimic mai mult. Uneori ne gândim la cum vom muri noi, cum vom trece hotarul dincolo, dar nu te gândi acum la asta, ci trăieşte viaţa pentru Hristos. Când va veni clipa, vei fi pregătit.

Frumos spune *Spurgeon*: „fratele meu, tu nu ai nevoie de harul de a muri până când nu vine clipa aceea. La ce ţi-ar trebui acest har, cât eşti încă în viaţă? Ai nevoie de o barcă doar dacă ai ajuns în faţa unui râu.....lasă ultima încărcătură în armă până la înaintarea ultimului duşman şi, între timp, păstrează-ţi locul în acest conflict. Dumnezeu, la vremea potrivită te va ajuta să-l învingi pe ultimul duşman; până atunci fă tot ce poţi ca să învingi lumea, firea şi pe diavol.”

Psalmi 73:24. Tatăl ceresc îţi va da biletul de călătorie atunci când va veni timpul, nu te mai gândi la asta, ci la ce poţi să faci aici unde eşti acum.
Este întristare la plecarea cuiva drag de pe pământ, dar ea se vindecă, doar să nu fim ca un copil care rupe mereu coaja de la o bubă.
1 Tes.4:13"noi nu ne întristăm ca ceilalţi care nu au nădejde."Este totuşi o diferenţă dintre cele două feluri de lacrimi.

Ilustraţie: Un om se întorcea de la înmormântarea soţiei lui dragi.Trist mergea cu cei mici de mână spre casă. Deodată un camion a trecut în viteză la distanţă mică de ei, şi umbra acestuia a trecut peste ei. Tatăl avu o revelaţie:"copii, ce v-ar plăcea, să vă calce un camion, sau doar umbra lui?", zise el.
Ei bine acum 2000 de ani camionul morţii a trecut peste Domnul Isus, iar peste noi doar umbra morţii.

Bun venit acasă !

Când ajungi acasă noaptea, spunea cineva, te descurci prin casă în întuneric, pentru că ai fost acolo de atâtea ori pe lumină.
Vom intra în cer fără să încetăm a fi conştienţi. În urmă, pe pământ, cei dragi îţi vor înmormânta trupul, dar nu te vor putea înmormânta pe *tine*. Personalitatea va supravieţui morţii trupului. Chiar înainte de a muri, Ştefan a spus:"Doamne Isuse, primeşte duhul meu". El nu a spus:"primeşte trupul meu".
Am 8 copii care trăiesc, spunea un om, unul este în cer şi 7 sunt pe Pământ.

*Cum vom fi dincolo:
<u>Sentimentele personale continuă</u>. Ps.16.11. Cunoştinţa, dragostea, sentimentele, dorinţa de dreptate – toate acestea alcătuiesc experienţa prezentă a celor care au plecat înaintea noastră în cer. Nu uitaţi că întreaga personalitate este vie şi nealterată în viaţa de pe celălalt tărâm. Cerul are diferenţele sale, dar este populat cu prietenii tăi, care sunt oameni ce au locuit odată pe Pământ.

<u>Activităţile personale continuă</u>. Da, în cer ne vom odihni, dar aceasta nu va fi odihna inactivităţii. Vom continua multe dintre proiectele începute pe Pământ. Abilităţile noastre de aici sunt înmugurite; acolo vor izbucni în rod bogat şi minunat.

<u>Starea intermediară</u>: întrebarea din minţile noastre este ce fel de trupuri au sfinţii în ceruri acum? Şi aceasta pentru că trupul veşniciei este încă la viitor.
2 Cor 5:1. La ce perioadă din viitor se referă el când spune că avem o clădire în cer de la Dumnezeu?

O explicaţie ar fi că Dumnezeu creează un trup temporar care ne ajută să-Llăudăm, să cântăm, să vedem... Pe muntele schimbării Moise şi Ilie aveau trupuri, pentru că puteau fi văzuţi. Ei au fost vizibili, şi recunoscuţi.
Dar dacă deja vom avea trupuri intermediare, de ce pune Pavel atâta accent pe învierea finală. Din ce scrie ap. Pavel înţelegem că în cer acum încă sunt incompleţi copiii Domnului. Explicaţia a doua ar fi că duhurile au funcţii de trup. Apoc.6:9,10."sufletele celor aflaţi sub altar". Aici pare pus în contrast sufletul cu trupul. Dacă este aşa, atunci şi sufletul – duhul pot lua anumite forme trupeşti.

Trupul învierii

Dacă vom trăi veşnic, trebuie să fim o fiinţă umană întreagă: trup, suflet şi duh.
1 Cor 15:42-44 ne arată 4 *contraste* între trupurile noastre prezente şi cele viitoare, dar şi o *continuitate* între ele.
Trupul înviat al Domnului Isus şi trupul de dinainte au fost identice,nu?
Luca 24.39; 1 Ioan 3:2.
Deşi aparent era acelaş trup, avea unele modificări uriaşe: putea călători în locuri diferite fără vreun efort, intra prin uşile închise. Nu vom fi omniprezenţi, vom fi limitaţi, dar cu mult superiori trupului de aici. Vom mânca nu de foame, ci de dragul părtăşiei.

A.Semănat în putrezire şi înviat în neputrezire. Există o legătură între ghindă şi stejar, între sâmbure şi tulpină.

B.Semănat în ocară şi înviat în slavă.Trupul fără suflet se descompune repede.

C.Semănat în neputinţă şi învie în putere. Domnul Isus trece prin uşi încuiate, trece prin mormânt fără să fie nevoie ca piatra să fie dată la o parte pentru El.

D.Semănat trup firesc şi învie trup duhovnicesc. Luca 24:39
Va fi o continuitate cu o mare diferenţă. Noi ne vom asemăna cu Domnul Isus de după înviere. 1 Ioan 3:2. După cum şi la Domnul a existat o continuitate între ce a fost – semnul cuielor, ucenicii L-au recunoscut, a mâncat cu ei, erau nişte schimbări radicale în trupul Lui.

*„Eu ţin cheile Morţii şi ale Locuinţei morţilor". Apoc.1:17,18.
Un tată mergea de mână cu fetiţa lui în urma sicriului mamei fetiţei şi soţiei bărbatului. Tatăl pentru ultima dată dori să mai vadă fiinţa dragă, după care încuie sicriul şi dădu cheia în mâinile îngrijitorului. Păstorul însă încurajă pe omul disperat spunându-i:"nu te teme, cheile sunt în Mâna Domnului Isus; într-o dimineaţă va veni şi le va folosi pentru înviere".

Nu se poate să moştenim veşnicia în aceste trupuri supuse putrezirii. Eticheta „Moarte” se află încă pe sticlă, dar conţinutul e „Viaţă veşnică”. Moartea nu este capătul drumului, este doar un viraj al drumului. Mormântul nu este intrarea în moarte, ci în viaţă. Niciodată nu ar trebui să spunem despre un credincios:”*el a plecat*”, ci ar trebui să spunem:”*el a ajuns*”, cerul fiind destinaţia noastră finală.

Moody spunea:”curând veţi citi în zare că Moody a murit...să nu credeţi aşa ceva...căci în acel moment voi fi mai viu decât am fost vreodată”.

Moartea nu este capătul drumului, ci este doar un viraj al drumului. Pe aceste drum permanent El va fi cu noi. Nu doar cum se spune că El ne aşteaptă acolo,şi până acolo sunt multe intersecţii necunoscute, nu. El este cu noi permanent şi aici şi la hotar şi dincolo. Totuşi, prin cădere în păcate nu există demnitate la moarte. Oricât ne-am strădui consecinţele căderii sunt văzute în ultima redută-moartea. Domnul Isus pe cruce nu a avut nici o demnitate. Gol puşcă, bătut, însângerat, i se vedeau viscerele. Îţi întorceai privirile de la El, îţi producea repulsie.
Nu e nimic frumos în moarte, dar dincolo de perdea, este cu totul o altă lume. Moartea este marea intrare, uşa care se deschide spre veşnicie. Ea se deschide la vremea Lui Dumnezeu şi în felul Lui Dumnezeu.
Luca 23:46”Tată în Mâinile Tale Îmi încredinţez Duhul”!

Mormântul nu este intrarea în moarte, ci în viaţă. El este calea deschisă spre rai. Despre biserica primară se spunea că îşi conduce morţii în victorie. Primul om care a murit nu a fost Adam, primul păcătos, nici Cain, omul care a devenit ucigaş, ci Abel, neprihănitul.

Ştiind astăzi unde voi fi mâine

Cum trebuie să fiu ca să ajung în cer? Trebuie, se poate să fiu neprihănit ca Domnul Isus?! Da, cu siguranţă aşa trebuie. Dacă nu voi fi ca El, niciodată nu voi ajunge în Împ.cerurilor.
Dar cum se poate aşa ceva: nu prin puterea mea, ci prin harul Lui. 2 Cor.5:21, Ioan 3:3, Rom.8:38,39.
Asiguraţi-vă, nu ştim cine va fi următorul care va auzi chemarea divină. Să fim gata când ea va veni!